

Књига пророка Данила — сто пети број

Поступно одбацивање Јеванђеља: од Христовог рођења до Стефановог каменовања

Jeff Pippenger
2024-02-29

У претходном чланку запазили смо да је надахнуће указало да су Јевреји на крсту „запечатали своје одбацивање“ јеванђеља, а затим своје одбацивање поново потврдили приликом каменовања Стефана. Како то може бити? Наравно, одбацивање јеванђеља од стране ситничавих Јевреја тог раздобља остваривало се постепено. Они су већ били заобиђени при Његовом рођењу. Од Христовог рођења до каменовања Стефана приказано је постепено одбацивање јеванђеља.

„Људи то не знају, али ова вест испуњава небо радошћу. Са дубљим и нежнијим интересовањем света бића из света светлости привучена су земљи. Цео свет је светлији због Његовог присуства. Над витлејемским брдима окупљено је безбројно мноштво анђела. Они чекају знак да објаве радосну вест свету. Да су вође у Израиљу биле верне повереном им задатку, могле су учествовати у радости објављивања Исусовог рођења. Али сада су заобиђене.“ Чежња векова, 47.

Од рођења Исуса до смрти Стефана приказано је постепено одбацивање јеванђеља од стране древног Израиља. Признавање да је одбацивање Христа од стране Јевреја било постепено омогућава да се препозна „запечаћење њиховог одбацивања“ и на крсту, када се храмовна завеса раздрала, и при Стефановој смрти. Раздрање завесе било је симбол да они више нису Божји заветни народ, а када је Стефан био каменован, Стефан је видео Исуса где стоји с десне стране Богу, што је у дванаестој глави Књиге пророка Данила, у првом стиху, симбол завршетка времена милости. Разорење Јерусалима такође је симбол завршетка времена милости.

„Одмазда која је требало да дође на Јерусалим могла је бити одложена само за кратко време; и док се Христово око задржавало на осуђеном граду, Он је видео не само његово уништење, него и уништење света. Видео је да ће, као што је Јерусалим био предат уништењу, тако и свет бити предат својој пропасти. Видео је одмазду која ће бити извршена над Божјим противницима. Призори који су се одиграли приликом уништења Јерусалима поновиће се у велики и страшни дан Господњи, али на још страшнији начин.“ Review and Herald, December 7, 1897.

Само је Божја милост спречила да Јерусалим буде уништен на крсту.

„У јеврејском разпињању Христа било је садржано разорење Јерусалима. Крв проливена на Голготи била је терет који их је сурвао у пропаст за овај свет и за свет који долази. Тако ће бити и у великом завршном дану, када суд буде пао на оне који одбацују Божју благодат. Христос, камен њихове саблазни, тада ће им се појавити као осветничка

гора. Слава Његовог лица, која је праведнима живот, биће безбожнима огањ који прождире. Због одбачене љубави, презрене благодати, грешник ће бити уништен.“
Чезња векова, 600.

Само је Божја милост оклевала да у време крста не доведе разорење Јерусалима.

„Скоро четрдесет година након што је сам Христос изрекао пропаст Јерусалима, Господ је одлагао своје судове над градом и народом. Чудесно је било дуготрпљење Божје према онима који су одбацили Његово јеванђеље и убицама Његовог Сина.“ Велика борба, 27.

У време Његовог последњег очишћења храма, Исус је изнео упозорење да треба бежати из Јерусалима када Његови следбеници угледају гадост опустошења, о којој је говорио пророк Данило. Када је први пут очистио храм, изјавио је да су Јевреји дом Његовог Оца начинили пећином разбојничком, али је последњи пут рекао: „ваша кућа“ остаје вам пуста. Чак и пре крста, који је управо требало да уследи, храм у коме је при распећу требало да се раздре завеса већ је био означен као јеврејска кућа, а не Божја кућа. Сестра Вајт говори о томе када је Христос изрекао ту објаву, а како њено сведочанство даље тече, она се такође осврће и на четрдесет година продужене милости.

Христове речи упућене свештеницима и главарима: „Ето ће вам се оставити ваша кућа пуста“ (Матеј 23:38), улиле су страх у њихова срца. Показивали су равнодушност, али се у њиховим мислима непрестано наметало питање о значењу тих речи. Чинило им се да им прети нека невидљива опасност. Да ли је могуће да ће величанствени храм, слава народа, ускоро постати гомила рушевина?...

„Hristos je svojim učenicima dao znak propasti koja će doći na Jerusalem, i rekao im je kako da umaknu: ‘A kad vidite da je Jerusalem opkoljen vojskama, tada znajte da se približilo opustošenje njegovo. Tada koji budu u Judeji neka beže u gore; i koji budu usred njega neka izađu; i koji budu po krajevima neka ne ulaze u njega. Jer ovo su dani osvete, da se ispuní sve što je napisano.’ Ovo upozorenje dato je da mu se posluša četrdeset godina kasnije, prilikom razorenja Jerusalema. Hrišćani su poslušali upozorenje, i nijedan hrišćanin nije poginuo pri padu grada.” Čežnja vekova, 628, 630.

Христос је био разапет 31. године, а готово четрдесет година касније, 70. године, Јерусалим је био разорен после опсаде која је трајала три и по године. Како је Јерусалим могао бити разорен на крсту 31. године, ако су још постојале три и по године времена милости означене као седамдесет седмица у деветом поглављу Књиге пророка Данила, двадесет четврти стих? Како се ове привидне недоследности могу разрешити? Најлакше разрешење јесте једноставно уочити чињеницу да, када је реч о завршетку времена милости представљеног седамдесет седмица, то мора бити схваћено као постепени завршетак времена милости. То је тачно, али тиме се уклања свака пророчка одређеност приликом примене прекретница те историје. Покушају да објасним.

Ако Педесетница представља ускоро долазећи недељни закон, када се позива да изађе друго стадо у Вавилону, зашто је тек три и по године после Педесетнице јеванђеље отишло

незнабошцима? Да ли је Христова смрт или Стефанова смрт знак завршетка времена благодати за древни Израил? Ако лаодикејски адвентизам престаје да буде црква при ускоро долазећем недељном закону, да ли је разорење храма 70. године представљало крај храма лаодикејског адвентизма при недељном закону? Оно што би могло изгледати као привидне недоследности разрешава се применом начела „ред на ред“, и када се та примена употреби, сведочанство путоказа које препознајемо постаје веома јасно и сажето.

Седмица у којој је Христос потврдио завет подељена је на два једнака раздобља од по три и по године. Прве три и по године почињу Христовим крштењем и завршавају се Његовом смрћу. Крштење је симбол Његове смрти и васкрсења, те је почетак тог раздобља од три и по године истоветан његовом завршетку. У том раздобљу Христос је Јеврејима искључиво излагао јеванђеље. Крај тих три и по година означава почетак наредних три и по година. Почетак другог раздобља од три и по године почиње Христовом смрћу, а завршава се Стефановом смрћу. У том раздобљу ученици су Јеврејима искључиво излагали јеванђеље.

Та два периода, који су одвојене пророчке линије, треба да буду доведени заједно „ред на ред“. И почеци и завршени носе обележје Алфе и Омеге, јер су историје почетка и свршетка исте. Оба временска раздобља су истоветна, и дело које се извршава током сваког периода истоветно је. Христос, који је Први и Последњи, уједно је и Творац свега, и у том погледу Он је Творац Истине. Јеврејска реч „истина“ сачињена је од три јеврејска слова. Прво слово, затим тринаесто слово, а потом последње слово јеврејске азбуке, сједињени су да образују јеврејску реч „истина“.

Оба раздобља од по три и по године имају Христа као првога и последњег, јер је Христос на почетку првога раздобља при свом крштењу, као што је и на његовом завршетку при својој смрти у првом раздобљу. А Христос је у својој смрти на почетку другог раздобља, и стоји с десне стране Богу на завршетку другог раздобља. Број тринаест је симбол побуне, и у оба раздобља, било да је јеванђеље лично излагао Христос, или у другом раздобљу његови ученици, ситничави Јевреји побунили су се против поруке јеванђеља.

Оба периода трају исто време, носе обележје Алфе и Омеге и идентификују исту јеванђеоску поруку. Та два периода треба довести заједно „ред на ред“. Методологија „ред на ред“ јесте испитна методологија позног дажда. То је методологија последњих дана, а истине које су том методологијом у последњим данима препознате и утврђене јесу оно што уклања нечистоту или очишћује синове Левијеве током печењења сто четрдесет и четири хиљаде.

Кога ће научити знању? и кога ће учинити да разуме науку? Оне који су одбијени од млека и одвојени од груди. Јер заповест мора бити на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало: Јер ће муцавим уснама и другим језиком говорити овоме народу. Кома је рекао: Ово је починак којим можете дати уморноме да почине; и ово је освежење: али не хтедоше да чују. Али им реч Господња беше заповест на заповест, заповест на заповест; правило на правило, правило на правило; овде мало, и онде мало; да би ишли, и падали натрашке, и разбили се, и уплели се у замку, и били ухваћени. Исаија 28:9–13.

Следећи стих у Исаији обраћа се подсмешљивим људима који владају народом у Јерусалиму. За те подсмешљиве људе, „починак и освежење“ (позни дажд), које су одбили да „чују“, јесте оно што чини да „иду, и падну натрашке, и буду сломљени, и ухваћени у замку, и заробљени“. Тај им је испит био представљен другим језиком, јер Илија, Јован Крститељ и Вилијам Милер нису били школовани у теолошким школама својих одговарајућих историјских раздобља. Порука позног дажда, која испитује лаодикијски адвентизам, јесте порука која настаје применом начела „ред на ред“.

Када се прве три и по године седмице у којој је Христос потврдио завет положи преко других три и по године, налазимо пророчку светлост која разјашњава сваку привидну недоследност која би се могла појавити у испитивачком уму. Та седмица је била време када је Весник Завета требало да потврди завет, а библијски завет мора бити потврђен крвљу. Христово крштење и распеће и каменовање Стефана — све то указује на крв. Обе линије представљају крв завета, и те линије потврђују завет.

Када се доведу заједно „ред на ред“, крштење и распеће јесу први оријентир, а распеће и каменовање Стефана јесу последњи оријентир. Када се доведу заједно у једну линију, налазимо крст и Михаила који устаје при Стефановој смрти као два сведока јудејског запечаћења њиховог одбацивања јеванђеља. Христова смрт јесте и смрт Његовог ученика Стефана, што је Пасха када се те две линије сједине. Три дана касније Христос васкрсава као принос Првине.

Али сада Христос устаде из мртвих, и постаде првина оних који уснуше. 1. Коринћанима 15:20.

Између Пасхе и празника Првина, трећег дана, налази се почетак празника Бесквасних хлебова. Бесквасни хлеб не „нараста“, а ни Христос није устао другог дана; устао је трећег дана. Христос и Стефан умиру заједно у примени начела „ред по ред“, али Стефан бива васкрснут после Христа, јер постоји поредак у васкрсењу првине.

Него сваки у свом реду: Христос првина; потом они који су Христови о Његовом доласку. 1. Коринћанима 15:22.

Пролећни празници не могу се одвојити један од другог, јер су непосредно повезани међу собом. У том смислу, Педесетница представља ускоро долазећи недељни закон, када ће доћи до понављања изливања Светога Духа, а други глас из осамнаестог поглавља Откривења тада ће позвати оне који сада не познају јеванђеље да изађу из Вавилонa. Реч „Вавилон“ заснива се на речи „Вавел“, што значи пометња, јер је приликом пада Вавела Бог помео језике, а на Педесетницу Бог преокреће пометњу језика како би јеванђеље однео свету. Стога се Педесетница и недељни закон подударaju.

На Педесетницу је ученицима дат дар језика, али је њихова порука тада још увек била ограничена на Јевреје. Када се обе линије доведу у склад, Педесетница пада у 34. годину, када је Стефан био каменован и јеванђеље је потом било однето онима који сада не познају јеванђеље.

Стефан представља оне који васкрсавају „о Његовом доласку“, али који су с Њим умрли. Принос првине означава Христово васкрсење трећег дана, а такође означава и почетак Празника седмица, који је уједно и празник Педесетнице, и који обележава давање Десет заповести на Синају.

22. октобар 1844. године поравнава се са крстом, јер, поред других доказа, сестра Вајт поравнава разочарање ученика после крста са разочарањем које је уследило након 22. октобра 1844. године. И крст и 22. октобар 1844. године предсликавају ускоро долазећи недељни закон. Педесетница такође представља тип ускоро долазећег недељног закона, али је Педесетница наступила педесет и два дана после крста. Крст, који је био предсликан Пасхом, уводи низ празника који обележавају старе стазе древног Израиља од ноћи када је анђео смрти прошао мимо Египта, па све до давања закона. Иако празници имају своје сопствене особености, они су нераздвојиво повезани један с другим. Стога је исправно применити пуна педесет и два дана од Пасхе до Педесетнице као један јединствени оријентир.

Из тог разлога, крст, Стефанова смрт и Педесетница сви предсказују ускоро долазећи недељни закон, када отпочиње прогресивни извршни суд над Модерним Вавилоном, док други глас из осамнаестог поглавља Откривења почиње да позива друго Божје стадо да изађе из Вавилона. На том обележју пута извршни суд над Јерусалимом је наступио, иако је Бог у Својој милости одложио стварно разорење храма и града готово четрдесет година после крста, до 70. године. Разорење древног Јерусалима представља почетак прогресивног извршног суда који почиње у Сједињеним Америчким Државама када „национално отпадништво буде праћено националном пропашћу.”

Истина се утврђује на сведочанству двојице, а у две линије од по три и по године у којима је Христос потврдио завет налазимо два сведока о смрти и васкрсењу које је повезано са историјом што идентификује ускоро долазећи закон о недељи. Тај закон о недељи у једанаестом поглављу Откривења означен је као „час великог земљотреса“. Тај „час“ је непосредно повезан са два сведока која су давала сведочанство три и по године. Њихово сведочанство завршава се њиховом смрћу и васкрсењем.

Њихово сведочанство у трајању од три и по године, праћено њиховом смрћу и васкрсењем, представљено је смрћу и васкрсењем Исуса и Стефана, јер „ред на ред“, Стефан је приказан као да васкрсава са Христом. У празнику Првина биле су принесене две главне жртве.

Једно је било јагње без мане, а друго принос од јечма. Јечам је представљао жетву која је имала да уследи, а јагње је представљало Христа. Христос је васкрсао трећег дана, а Стефан је представљао оне који следе, и јечам је представљао род који је имао да уследи. Два сведока у Откривењу једанаестом сведочила су три и по године, после чега су била убијена, а затим су васкрсла три и по дана касније. Та два сведока била су праобразно представљена Христом, који је био Првина, јер она представљају сто четрдесет и четири хиљаде, који су такође првине.

И погледах, и гле, Јагње стајаше на гори Сиону, и с њим сто четрдесет и четири хиљаде, који имаху име Оца његовога написано на челима својим. И чух глас с неба, као глас многих вода, и као глас силнога грома; и чух глас гудача који удараху у гусле своје. И певаху као нову песму пред престолом, и пред четири жива бића, и старешинама; и нико не могаше научити те песме осим сто четрдесет и четири хиљаде, који беху откупљени са земље. Ово су они који се не оскврнеше са женама, јер су девственици. Ово су они који иду за Јагњетом куда год оно пође. Ови су откупљени између људи као првина Богу и Јагњету. И у устима њиховим не нађе се лукавство, јер су без мане пред престолом Божјим. Откривење 14:1–5.

Јечмена жртва на празник Првина представљала је род који је требало да уследи, а Стефан је 34. године следио Христову смрт у 31. години, иако су, „ред по ред“, умрли на истом путоказу. У односу на приносе првина, Христос је био јагње које је заклано, а Стефан је био јечам. Према Павлу, „Христос“ је „првенац од оних који су уснули“, а затим „потом они који су Христови о Његовом доласку“. Сто четрдесет и четири хиљаде су првине, и то су они „који иду за Јагњетом куда год оно пође“.

У „часу“ „великог земљотреса“ из једанаестог поглавља Откривења, два сведока која су пророковала три и по године, да би затим била убијена и лежала по улицама три и по дана, бивају васкрснута. То су они које је представљао Стефан, који је пророчки био васкрснут са Исусом, али и после Исуса. Они су стога васкрснути „три и по дана“ након што их убије звер која излази из бездана. У истом „часу“ у коме су васкрснути, они узлазе на небо као знамење. Процес њиховог васкрсења и узнесења пажљиво је изложен у Божјој пророчној Речи, и он укључује да су били предсликани дословном Стефановом смрћу, представљајући тако духовну смрт која се извршава над два сведока док се они преображавају из лаодикијског покрета трећег анђела у филаделфијски покрет трећег анђела.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Једно је сигурно: они адвентисти седмога дана који стану под Сотонину заставу најпре ће се одрећи своје вере у опомене и укорје садржане у Сведочанствима Духа Божјег.“

„Упућује се позив на веће посвећење и светију службу, и он ће се и даље упућивати. Неки који сада износе Сатанине предлоге доћи ће к себи. Има оних на важним положајима поверења који не разумеју истину за ово време. Њима се мора упутити порука. Ако је приме, Христос ће их прихватити и учиниће их сарадницима својим. Али ако одбију да чују поруку, стаће под црну заставу Кнеза таме.“

„Наложено ми је да кажем да се драгоцену истину за ово време људским умовима открива све јасније и јасније. У нарочитом смислу, људи и жене треба да једу Христово тело и пију његову крв. Доћи ће до развоја разумевања, јер је истина способна за непрестано ширење. Божански зачетник истине ступиће у све присније и присније заједништво са онима који настављају да га упознају. Док Божји народ прима његову реч као хлеб небески, знаће да су његови изласци уређени као јутро. Примаће духовну снагу, као што тело прима телесну снагу када се храна једе.“

„Ми ни издалека не разумемо у потпуности Господњи план у томе што је узео синове Израиљеве из египатског ропства и водио их кроз пустињу у Ханан.

„Док сабирамо божанске зраке који сијају из јеванђеља, стећи ћемо јаснији увид у јеврејски поредак и дубље цењење његових важних истина. Наше истраживање истине још увек је непотпуно. Сабрали смо само неколико зрака светлости. Они који нису свакодневни проучаваоци Речи неће решити проблеме јеврејског поретка. Они неће разумети истине којима поучава храмска служба. Божје дело бива ометано световним разумевањем његовог великог плана. Будући живот ће открити значење закона које је Христос, обавијен стубом од облака, дао своме народу.“ Spalding and Magan, 305, 306.